

ind paa nogen Diskussion med en Del akademiske Arkitekter, som i deres Tidsskrift har gjort Behandlingen her i Rigsdagen til Genstand for Kritik. Der kan blive Lejlighed dertil senere; jeg forbeholder mig i hvert Fald, hvis der kommer mere fra den Side, at gaa de Herrers Udtalelser noget efter. Dog ønsker jeg at sige med det samme til Underretning for de Herrer, som skriver i Akademisk Arkitektforenings Blad, at de burde se efter, hvorledes Lovforslaget lyder, inden de begynder at kritisere det — det har de Herrer nemlig ikke gjort. Man har ikke tænkt sig at tage noget fra de akademiske Arkitekter, idet der endogsaa er indsat i Lovforslaget, som det forelaa fra Folketingets Haand, en Bestemmelse om, at de Bygningskonsulenter, som ansættes, ikke maa arbejde med Opførelse eller Projektering af nye Præstegaarde, hverken i det Stift, hvor de er ansatte, eller i andre. Jeg synes, der er taget saa meget Hensyn til de frie Arkitekter, at de ikke kan forlange mere; men jeg skal for øvrigt ikke fordybe mig i det Skriveri, som der har været i den Anledning, men blot anbefale at føre Lovforslaget i hvert Fald noget tilbage i Retning af den Affattelse, det havde fra Folketingets Haand, da det gik herfra til Landstinget.

Wulff: Da den højtærede Minister fremsatte sit Lovforslag her i Begyndelsen af dette Aar, kunde jeg paa mit Partis Vegne tilsiage at ville gaa med til Lovforslaget, som det den Gang forelaa, og jeg gjorde dette under Udvalgsbehandlingen. Som Sagen nu er kommet tilbage fra Landstinget, vilde jeg ogsaa helst have stillet mig paa samme Standpunkt og tilraadet at tage Lovforslaget, som det foreligger. Imidlertid, Ministeren gjorde forskellige Indvendinger mod forskellige Punkter i det, og det er blevet klart, at Sagen vil gaa i Udvalg. Jeg skal da paa mit Partis Vegne tilsiage en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget. De Ting, som den højtærede Minister nævnede, skal jeg ikke her gaa vidtløftigt ind paa, men det, jeg bedst kan give ham Ret i, er, at han holder paa, at han bør have Ansættelsesretten for disse Konsulenter, eller hvad man vil kalde dem. Ministeren gik ogsaa ud fra, at Landstinget ved Bestemmelsen om, at Honorarerne skulde bevilges paa de aarlige Finanslove, havde stillet sig flottere overfor ham og paa en vis Maade opmuntret ham til at gaa over den Grænse af 25,000 Kr., der fandtes i Lovforslaget. Jeg kunde tænke mig, at det kunde være en Misfor-

staaelse. Uden at have nøjere Kendskab til Landstingets Tanker kunde jeg dog tænke mig, at det snarere var det modsatte, der var Meningen, og at man ved at træffe den Bestemmelse aabnede en Adgang til, at det kunde blive knappere end foreslaaet. Men, som sagt, jeg skal slutte mig til, at Sagen behandles i Udvalg og eventuelt gennemføres.

Laursen: Heller ikke jeg skal forlænge denne Forhandling synderligt, men jeg vil dog benytte Lejligheden til at sige, at jeg er ked af, at denne Sag er kommet ind i en saadan Gænge, som den nu er inde i. Jeg skal minde om, at dette Forslag oprindeligt stod paa Finansloven, og at det efter en Fællesudvalgsbehandling blev taget ud, og at der blev givet en Slags Tilsagn om, at denne Sag skulde ordnes inden alt for længe, og jeg er ked af, at det har taget saa lang Tid, som det har, fordi jeg er enig med den højtærede Minister i, at det tiltrænges, at der kommer en Ordning vedrørende denne Sag som en Følge af Lønningsloven og som en Følge af de Forandringer med Hensyn til Præstegaardenes Vedligeholdelse og Overdragelse fra Formand til Eftermand og de Byrder, som dette kan komme til at medføre for Lønningsfonden. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, naar man gaar ud fra, som det ærede Medlem, der var Ordfører for mit Parti, her gjorde, at dette Lovforslag ubetinget medfører en Udgift. Jeg tror, det vil blive en Udgift paa Finansloven, men jeg tror, det vil blive en Udgiftsbesparelse paa Lønningsfondens Konto, som i Tidens Løb vil opveje denne Udgift, og da Lønningsfonden jo ikke er uden Forbindelse med Statskassen, og da Statskassen i alle Tilfælde let vil kunne faa et Ansvar, hvis Lønningsfondens Midler ikke slaar til, mener jeg, at det vil være hensigtsmæssigt, at vi ser at faa denne Sag ordnet paa en rimelig Maade. Saadan som Lovforslaget foreligger her, hører jeg jo, at der er Tvivl om dets Indhold. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaaer denne Tvivl, thi naar Mindretallet i Landstinget taler om, at det er Ministeren, der træffer den endelige Afgørelse, kan jeg ikke se, det skal forstaas paa den Maade efter Lovforslagets Tekst, at denne endelige Afgørelse kan finde Sted udenfor Stiftsøvrighedens Indstilling. Det tror jeg ikke vil være rigtig Sprogbrug. Men Spørgsmaalet er, om Landstinget har truffet det rigtige, og i saa Henseende vil jeg for mit Vedkommende sige, at hvis Stiftsøvrighederne skal have Forhandling med den kongelige Byg-